

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **OK STAVOFINAL Morava s.r.o.**
sídlem Na Michalůvce 1326/10, 735 64 Havířov
zastoupený BD Consult s.r.o.
sídlem Jeseniova 1196/52, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10.7.2017 č.j. 30141/17/5200-11434-707700,
ve věci daně z příjmů právnických osob

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 10.7.2017 č.j. 30141/17/5200-11434-707700 se **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30
dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám BD Consult s.r.o. se sídlem Jeseniova 1196/52, 130 00 Praha 3.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 16. 12. 2015 č.j. 3261080/15/3210-52521-800380 ve věci daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2011 a rozhodnutí správce daně ze dne 29.7.2016 č.j. 2638809/16/3210-52521-800380 ve věci daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012.
2. Žalobce nesouhlasil s tím, že mu nebyly uznány vynaložené náklady. V roce 2011 se jednalo o stavební zakázky školící středisko Tempo, revitalizaci centra Neveklova, regeneraci panelového sídliště v Bílovci a regeneraci panelového sídliště v Rychvaldu. V roce 2012 se jednalo o stavební zakázky úprava chodníků v Havířově, regeneraci panelového sídliště v Bílovci, domov důchodců Hortenzie, a o 3 případy nákupu materiálu. Žalobce měl za to, že prokázal vynaložení veškerých nákladů, nesouhlasil s tím, jak správce daně hodnotil důkazy (především výpovědi svědků) a namítal také vadný procesní postup při daňové kontrole (jednotlivým námitkám se soud bude věnovat níže).
3. Žalovaný ve vyjádření zopakoval stěžejní argumentaci z napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nutno zrušit.
5. Soud především zjistil ze správního spisu, že daňová kontrola na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2011 a 2012 byla u žalobce zahájena 5.5.2014. V souladu s § 148 odst.3 zákona č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) běžela tříletá lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn, tj. do 5.5.2017. Pokud jde o rok 2011, dodatečný platební výměr z 16.12.2015 byl žalobci doručen 31.12.2015, a napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 10.7.2017 bylo žalobci doručeno dne 17.7.2017. Vzhledem k tomu, že ohledně roku 2011 nenastala žádná ze skutečností uvedených v § 148 odst. 2 nebo odst. 4 daňového řádu (především rozhodnutí o stanovení daně bylo žalobci oznámeno dříve než v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty), bylo rozhodnutí žalovaného v části týkající se roku 2011 vydáno až po

uplynutí zákonné prekluzivní lhůty. Pokud jde o rok 2012, tam byla situace odlišná v tom, že o žalobcově odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 16.12.2015 rozhodl nejprve správce daně dne 29.7.2016, čímž se lhůta pro stanovení daně prodloužila v souladu s § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu o 1 rok – do 29.7.2017. Napadené rozhodnutí žalovaného, doručené žalobci 17.7.2017, bylo tedy v části týkající se roku 2012 vydáno ve lhůtě pro stanovení daně. Soud se proto dále zabýval žalobními námitkami pouze ohledně roku 2012, když v části týkající se roku 2011 bylo nutno zrušit napadené rozhodnutí žalovaného bez dalšího z důvodu prekluze, což je důvod, k němuž soud musí přihlédnout z úřední povinnosti.

6. Žalobcovy námitky ke stavebním pracím z roku 2012 se týkaly především výsledku svědka I. Z. (jednatel žalobcova dodavatele AZ-CONFORT s.r.o. - dále jen „AZC“). Podle žalobce svědek Z. potvrdil uskutečnění všech tří plnění i pravost předložených dokladů. Svědek byl vyslechnut s odstupem několika let po uskutečnění plnění, proto je podle žalobce zřejmé, že si nebude pamatovat všechny detaily. Pokud správce daně pochyboval o vyjádření svědka, měl se ho při výsledku zaptat nebo výslech opakovat. Správce daně opíral nevěrohodnost svědka jen o to, že AZC údajně nepodal daňové přiznání za rok 2012 a svědek tvrdil, že ano. Správce se snažil posuzovat výpověď svědka tak, jako by svědek čerpal informace jen z předložených faktur. Pokud svědek nevykonával řádně funkci likvidátora společnosti, nemá to podle žalobce nic společného s tím, co vypovídal o plněních pro žalobce.
7. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že svědek I.Z. byl vyslechnut 6.8.2014, což podle názoru soudu ještě není příliš dlouhá doba od plnění v roce 2012. Žalobcův zástupce byl přítomen výsledku tohoto svědka, mohl mu tedy klást otázky, pokud měl za to, že je třeba něco doplnit, více vysvětlit. Pro opakování výsledku nebyly podle soudu obecně dány důvody. Nicméně, soud shledal zásadní rozpor mezi obsahem spisu a tím, co uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně tohoto klíčového svědka. Jak vyplývá ze správního spisu, ještě dříve, než mu předložili faktury, svědek Z. jmenoval zakázky pro žalobce („domov důchodců Frenštát, Havířov, Bohumín“). U všech zakázek popsal obdobný průběh – byly smlouvy, faktury, stavební deník, placeno dostával v hotovosti od T. K., za AZC na zakázce pracovalo vždy několik OSVČ, stroje si půjčovali. Pokud šlo o Havířov, tam za AZC bylo přibližně 10 lidí (svědek uvedl 3 z nich jmenovitě), šlo o zhutnění podloží, utlačení stroji, měli tam válec a „malinký bagr“, trvalo to asi 2 měsíce. V Bílovci měl 4-5, resp. 5-6 lidí, šlo o výkopové práce, pokládku, chodníky, trávu, dlažby, úpravu terénu. V domově Hortenzie – svědek nevěděl, v jakém městě (pozn. soudu – byl to Frenštát pod Radhoštěm), tam byly i práce uvnitř, řezalo se potrubí, potřebovali přesné kotouče, pracovalo tam 6 OSVČ, dovážel je svědek nebo se svázeli sami. Žalovaný interpretoval výpověď tohoto svědka na str. 11 odůvodnění napadeného rozhodnutí (bod 32) a vyjadřoval se k němu také na str. 21 (bod 76). Podle žalovaného svědek odpovídal pouze obecně ohledně pracovníků provádějících fakturované práce, nedokázal tu kterou zakázku jakkoli upřesnit, na značnou část položených otázek odpovídal nekonkrétně. Pochybnosti žalovaného o důvěryhodnosti tohoto svědka plynou dále z toho, že byl odvolán z funkce likvidátora společnosti Atrian Group a.s., neboť neměl přehled o tom, zda společnost má nějaký majetek, pohledávky, dluhy, účetnictví, a z toho, že členem představenstva této společnosti se stal jen prot, že byl kdysi, v době, kdy se rozváděl, bez finančních prostředků a bylo mu slíbeno, že bude dostávat měsíčně finanční prostředky. Žalovaný tak zcela pominul svědkovy konkrétní informace o počtu pracovníků na zakázkách, nijak nevyhodnotil ani skutečnost, že u zakázky v Havířově jmenoval tři

konkrétní pracovníky, a není rovněž pravda, že by veškeré informace čerpal jen z předložených faktur. Hodnocení žalovaného je neúplné a tendenční, když argumentuje zcela nesouvisejícími okolnostmi (funkce likvidátora jiné společnosti). Byť může způsob svědkova vyjadřování se ohledně technických záležitostí působit rozpačitě („malinký bagr“ a další popis zejména konkrétních strojů), nelze jeho výpověď odbýt lakonickým tvrzením, že odpovídal pouze obecně.

8. Další žalobcovy námitky ve vztahu k zakázce Havířov soud již důvodnými neshledal. Pokud žalobce namítal, že měl jen 3 zaměstnance (O. K. – jednatel, T.K. – stavbyvedoucí, J. K. T. – strojník), takže nebylo možné, aby rozsáhlé práce vykonal sám, k tomu soud uvádí, že správním orgánům šlo v souladu s judikaturou o prokázání konkrétního dodavatele a konkrétního rozsahu prací a ceny – nebylo zpochybňováno samotné uskutečnění plnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2010 č.j. 2 Afs 32/2008-116). Pokud žalobce namítal, že svědci potvrdili, že měl subdodavatele, pak k tomu soud uvádí, že k Havířovu byla vyslechnuta svědkyně I. K., která potvrdila, že žalobce pracoval pro město, resp. pro pana G., který vyhrál zakázku, ale pracovníci nebyli nijak rozlišení, proto nedokázala říci, zda tam žalobce měl subdodavatele. Z toho podle názoru soudu rozhodně neplyne, že by svědkyně potvrdila žalobcova subdodavatele.
9. Ani další žalobcovy námitky ve vztahu k zakázce Bílovec nepovažuje soud za důvodné. Podle žalobce potvrdila svědkyně I. V., že jednala s T. K. a že hlavní dodavatel firma ALVAC měl subdodavatele. Potíž je v tom, že podle obsahu spisu znala tato svědkyně T. K. jako stavbyvedoucího firmy ALVAC (nikoli žalobce) a uvedla, že žalobce tam žádné práce nedělal a firmu AZC (tedy žalobcova dodavatele) nezná. Obecně připustila, že firma ALVAC mohla mít subdodavatele a že jedním z nich mohl být žalobce, avšak v dané věci jde o prokázání účasti žalobcova dodavatele firmy AZC. Žalobce dále namítl, že se správci nepodařilo objasnit skutkovou podstatu věci, když se mu ani po opakovaném předvolávání nepodařilo vyslechnout navrženého svědka P. Š. K tomu je nutno uvést, že důkazní břemeno ohledně prokázání dodavatele prací bylo na žalobci, který to tvrdil. Správce daně se podle obsahu spisu opakovaně snažil vyslechnout tohoto svědka, a to i za pomoci policie, takže podle soudu učinil dostatečné kroky a nelze mu klást k tíži, že se (tohoto dílčího) svědka nepodařilo vyslechnout.
10. Ve vztahu k zakázce Frenštát soud odkazuje na výše uvedené ohledně navrženého svědka Š. Žalobce dále namítl, že správce daně zpochybňoval způsob platby (v hotovosti), který je podle žalobce stejně platný jako platba na účet. Žalobce k tomu také namítl, že žalovaný nevypořádal tuto jeho odvolací námitku. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce skutečně v odvolání takovou námitku uplatnil, a žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí se jí výslovně nijak nezabýval. Jedná se tedy o vadu v postupu žalovaného, která by - pokud by šlo o jedinou vadu v napadeném rozhodnutí – sama o sobě nebyla natolik významná, aby vedla ke zrušení rozhodnutí, neboť jde pouze o dílčí střípek z celé mozaiky v posuzované věci. K Frenštátu měl žalobce ještě další námitku, týkala se výpovědí svědků V. T. a V. B. za žalobcova odběratele ENERGY SERVICE Bohemia s.r.o. Žalobce namítl, že svědek T. potvrdil existenci prací a to, že na stavbě musel být subdodavatel. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že tento svědek jednal s panem K. starším (za žalobce), neví, zda měl žalobce subdodavatele, nezná AZC, práce v domově důchdců spočívaly v bourání podlah, nové kanalizaci. Ke svědkovi B. žalobce namítl, že tento potvrdil, že se na stavbě vyskytovalo minimálně 10 lidí jako výpomoc žalobci. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že tento svědek potvrdil, že na stavbě se podílel žalobce a „měl tam na výpomoc nějaké

lidi“, přičemž zároveň uvedl, že nezná AZC. K tomu soud uvádí, že podle jeho názoru ani jeden z těchto svědků nepřispěl k unesení důkazního břemene žalobcem, když rozhodující skutečností bylo, zda na zakázce pracovala firma AZC jako žalobcův dodavatel.

11. Žalobcovy námitky ve vztahu k nákupu materiálu v roce 2012, pokud šlo o materiál od firmy AZC, se týkaly opět hodnocení výpovědi svědka I. Z. (s odstupem času nelze chtít detaily). V tomto případě však soud dává za pravdu žalovanému, neboť jednak nebyl časový odstup nijak velký, jak již soud objasnil výše v bodě 7 tohoto rozsudku, především však pokud šlo o prodej materiálu žalobci, svědek Z. potvrdil obchod obecně podle faktury, ale neměl vůbec tušení, od koho jeho firma nakoupila potrubí a dlažbu za 1 756 000 Kč, na jakou zakázku, ani zda bylo placeno hotově či převodem na účet. K tomu soud doplňuje, že podle svědka V. B. mělo jít o materiál v rozsahu 5 kamionů. Pokud žalobce namítl, že svědek B. potvrdil dodávku tohoto materiálu, je třeba zdůraznit, že potvrdil dodávku od žalobce k odběrateli, celkem logicky nesdělil nic konkrétního o žalobcově dodavateli. Pokud jde o námitky vůči nevyslechnutí svědka Š., soud i zde odkazuje na bod 9 tohoto rozsudku. S žalobcem lze souhlasit pouze v okrajové námitce, že v napadeném rozhodnutí žalovaného nebyly výslovně vypořádány žalobcovy odvolací námitky, a to jednak námitka, že žalobce nemůže ovlivnit, jakou formu úhrady zvolí příjemce dokladu, zda převodem či v hotovosti, a dále, že přijaté plnění žalobce se ziskem prodal.
12. Žalobcovy námitky ke zbylým dvěma nákupům materiálu (betonová směs a okrasné slivoně) se týkaly toho, že žalobce uvedl, že šlo o opravy zakázek, které žalobce realizoval, a že se k tomu žalovaný nevyjádřil. Jak soud zjistil, žalovaný se k těmto námitkám vyjadřoval, a to na str. 13 – 14 napadeného rozhodnutí (v bodech 38 až 41), takže tyto žalobcovy námitky jsou liché.
13. Žalobce k roku 2012 uplatnil ještě námitku vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí, když argumentoval bodem 91 v protikladu k bodu 21 ohledně podávání daňových přiznání jinými daňovými subjekty. K tomu soud uvádí, že žalobce zde poněkud vytrhává jednotlivosti ze souvislostí a že v uvedených bodech neshledal rozpornost. Žalobce také poukazoval na to, že žalovaný ignoroval některé body žalobcovy argumentace, např. prodej pod cenou jako snahu o udržení se na trhu – k tomu soud uvádí, že tato problematika skutečně byla součástí žalobcova odvolání. Obecně vzato není cílem odůvodnění rozhodnutí ať již správních orgánů či soudu reagovat výslovně na každou sebemenší jednotlivost v podání účastníka, jde především o zodpovězení rozhodujících otázek dané věci, zde o prokázání nákladů z daňového hlediska. To je základ, k němuž žalovaný směřoval, a pokud by nevypořádání této poslední námitky bylo jedinou vadou v postupu žalovaného, nevedlo by soud automaticky ke zrušení napadeného rozhodnutí.
14. Závěrem soud tedy shrnuje, že rozhodnutí žalovaného neobstojí ani v části, týkající se roku 2012, avšak z jiného důvodu než ohledně roku 2011, totiž proto, že žalovaný nepojal do odůvodnění rozhodnutí veškeré skutečnosti sdělené svědkem Z. ke stavebním zakázkám, což výrazně ovlivnilo další hodnocení jeho výpovědi, když se navíc jednalo o svědka klíčového (jednatel deklarovaného žalobcova dodavatele v rozhodné době).
15. S ohledem na výše uvedené soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) a c) s.ř.s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
16. V řízení byl procesně úspěšný žalobce, v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000

Kč, dále odměna ze zastoupení daňovým poradcem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3 100 Kč za 2 úkony právní služby (příprava převzetí zastoupení, sepsání žaloby) a 2x režijní paušál po 300 Kč. Dále DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Soud proto žalovaného k jejich zaplacení zavázal, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“) ve spojení s § 64 s.ř.s. Délku lhůty krajský soud prodloužil oproti obecné lhůtě stanovené v § 160 odst. 1 o.s.ř. na 30 dnů od právní moci rozsudku, protože rozsudky správních soudů nabývají právní moci již okamžikem doručení (§ 54 odst. 5 s.ř.s.) a obecná 3 denní lhůta se jeví krajskému soudu v takovém případě nepřiměřeně krátká.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 8. srpna 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu